

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
КЖ1-52/19
25.01.2019. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Оливере Бојовић, председника већа, Драгана Лековића и Есада Вељовића, чланова већа, са записничарем Тањом Николић, у кривичном предмету окривљених АА, ББ и ВВ, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалби браниоца по службеној дужности окривљеног АА, адвоката Јелене В. Данојлић из Краљева, окривљеног ВВ, жалби браниоца по службеној дужности окривљеног ББ, адвоката Јелене М. Драгојловић и жалби браниоца окривљеног ВВ, адвоката Миљка Четровића, изјављених против пресуде Основног суда у Краљеву 38 К-507/17 од 15.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 25.01.2019. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе бранилаца окривљених Александра Стефановића, Далибора Петровића и Стефана Ратковића и жалба окривљеног Стефана Ратковића, а пресуда Основног суда у Краљеву 38 К-507/17 од 15.10.2018. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Краљеву 38 К-507/17 од 15.10.2018. године, окривљени АА, ББ и ВВ, оглашени су кривим због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика (КЗ) и осуђени и то окривљени АА на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 06.12.2016. године до 23.12.2016. године, окривљени ББ на казну затвора у трајању од 3 (три) године и окривљени ВВ на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 06.12.2016. године до 23.12.2016. године.

Оштећени ГГ упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Окривљени су обавезани да плате суду на име паушала износ од по 5.000,00 динара, и на име трошкова кривичног поступка у корист буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Краљеву, окривљени АА износ од 77.172,00 динара, окривљени ББ износ од 63.000,00 динара, окривљени ВВ износ од 63.000,00 динара, док ће посебним решењем бити одлучено о висини трошкова у корист буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Бранилац по службеној дужности окривљеног АА, адвокат Јелена В. Данојлић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење,

- окривљени ВВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеном изрећи блажу казну,

- бранилац по службеној дужности окривљеног ББ, адвокат Јелена М. Драгојловић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи тако што ће окривљеног ББ ослободити од оптужбе или му изрећи блажу кривичну санкцију.

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Миљко Четровић, због битне повреде одредби кривичног законика и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу поднеском КТЖ-61/19 од 24.01.2019. године предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу, одбије као неосноване жалбе бранилаца окривљених, а првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу је у смислу одредбе члана 447. Законика о кривичном поступку (ЗКП) одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је у смислу члана 451. став 1. ЗКП испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени навода жалби и предлога, као и предлога Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, нашао:

Жалбе су неосноване.

Неосновано се жалбама бранилаца окривљених АА и ББ првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП, позивајући се при том само паушално на законске одредбе, а не наводећи у чему се конкретно огледају наведене битне опвреде, ово стога јер је изрека разумљива, непротивречна сама себи, нити су разлози противречни чињеницама који су предмет доказивања, те по налажењу Апелационог суда иста садржи јасане разлоге о одлучним чињеницама и потпун опис инкриминисаних радњи из којих се јасно закључује како су окривљени извршили предметно кривично дело и које су све радње предузели ради извршења истог.

Побијајући првостепену пресуду бранилац окривљеног АА истиче да првостепени суд донео решење којим је одлучено да се окривљеном АА суди у одсуству, при чему нису били испуњени услови за доношење наведеног решења, те да

чињеница да окривљеном нису уручивани позиви говори у прилог томе да окривљени и не зна да се против њега води кривични поступак, чиме је по ставу одбране грубо повређено право на одбрану окривљеног.

По оцени Апелационог суда ови жалбени наводи оцењени су као неосновани. Наиме, из списка предмета произилази да је окривљеном АА у више наврата покушана достава оптужнице на адреси пребивалишта која је касније достављена путем Огласне табле суда. Затим, је у више наврата покушана достава позива за главни претрес, због чега је од стране поступајућег судије издата наредба за принудно довођење. По такој наредби није поступљено, а МУП је дописом обавестио суд да је окривљени АА потраживан али да исти није пронађен, истим дописом суд је обавештен да је дана 30.05.2017. године расписана потрага за окривљеним АА, те да исти није приведен ни на наредни заказани главни претрес. Из извештаја ПУ Краљево ПУ.бр. 7150/17 од 05.01.2018. године о поступању преузетим мерама ради проналажења окривљеног АА произилази да је расписана потерница по наредби суда и даље на снази, да су полицијски службеници више пута потраживали окривљеног АА, да су обавили разговор са оцем окривљеног који је изјавио да се окривљени налази ван територије Републике Србије, али да нема других корисних сазнања. Имајући у виду наведено Апелациони суд налази да су испуњени услови предвиђени чланом 381. став 1. ЗКП, те су неосновани наводи у жалби да је доношењем спорног решења повређено право на одбрану окривљеног.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно утврђеног чињеничног стања, бранилац окривљеног АА, оспорава оцену изведених доказа и закључак првостепеног суда да је овај окривљени извршио кривично дело за које се терети, наводећи при том да није изведен ни један од неопходних доказа којим је требало са сигурношћу утврдити да ли је окривљени АА извршио наведено кривично дело посебно ако се узме у обзир да се одбране све тројице окривљених у многоме међусобно разликују.

Међутим, Апелациони суд је изнете жалбене наводе оценио као неосноване будући да је првостепени суд правилно поступио када одбрану окривљеног АА није прихватио утврђујући при том да је иста у супротностима са другим изведеним доказима, као и са одбранама окривљеног ББ и ВВ, будући да се окривљени АА различито изјашњавао у погледу истих чињеница, те је по оцени Апелационог суда правилно првостепени суд нашао да је одбрана АА срачуната и у циљу избегавања кривице.

Такође се, жалбом браниоца окривљеног АА и жалбом браниоца окривљеног ББ истиче да је суд превелики значај дао исказу оштећеног ГГ, наводећи посебно да је оштећени свој исказ у потпуности променио, те у складу са тим се исти доводи у сумњу.

Међутим, по оцени Апелационог суда правилно је првостепени суд нашао да је исказ оштећеног дат пред Основним јавним тужиоцем у Краљево потврђен и другим изведеним доказима, пре свега извештајима Опште болнице у Краљево, фототехничком документацијом, али и исказима сведока ДД и ЋЋ, те је суд несумњиво утврдио чињенице и околности које су биле предмет доказивања у овом поступку, посебно имајући у виду да је исти потврђен и налазом и мишљењем вештака неуропсихијатра, па је ценећи све доказе заједно нашао, да је исказ оштећеног дат пред

ОЈТ апсолутно веродостојан и у потпуности прихватљив. Такође, правилан је и закључак да је исказ који је оштећени дао на главном претресу дат искључиво у намери да се исти прилагоди одбранама ББ и ВВ, и на тај начин пребаци кривица на окривљеног АА будући да исти није доступан државним органима, а посебно имајући у виду да је оштећени спорни исказ дао након разговора са окривљеним ВВ. На основу свега наведеног нису основани и наводи у жалби да се из исказа оштећеног не може са сигурношћу утврдити шта се критичном приликом догодило.

Побијајући првостепену пресуду браниоци окривљеног ББ и окривљеног ВВ жалбом такође истичу да је погрешно првостепени суд закључио да су окривљени имали заједничку одлуку да нападну оштећеног и намеру да од њега одузму вредне ствари наводећи при том да окривљени ББ од раније познаје оштећеног ГГ, да му је познато да је он лице које је незапослено, да је био зависник од наркотика као и да истог није питао да ли код себе има вредне ствари, због чега је по ставу одбране нејасно како је првостепени суд утврдио да су окривљени имали намеру стицања веће имовинске користи.

Ови жалбени наводи оцењени су као неосновани, а из разлога јер из списка предмета и утврђеног чињеничног стања произилази да су окривљени према оштећеном употребили силу након чега је окривљени АА претресао оштећеног и од њега узео све што је код себе имао, односно мобилни телефон и таблете „Бубпренофина“ након чега је исти саопштио окривљенима да оштећени нема више ништа код себе, након чега су се удаљили од окривљеног, те је правилан закључак првостепеног суда да су окривљени имали намеру да себи прибаве већу имовинску корист, те се не могу прихватити наводи у жалби браниоца окривљеног ББ да је првостепени суд погрешно нашао да су окривљени поступали по договору и са намером прибављања веће имовинске користи. Такође, по оцени Апелационог суда правилан је закључак првостепеног суда да вредност одузетих ствари не доводи у питање правну квалификацију кривичног дела правилно налазећи да су своју намеру за прибављање веће имовинске користи окривљени манифестовали претресањем оштећеног и одузимањем свих предмета које је имао код себе.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног ВВ указује да је првостепени суд требало да тражи да се Комисија вештака детаљније изјасни о емоционалној и социјалној зрелости окривљеног ВВ, будући да је према налазу социјална и емоционална зрелост на граници између старијег малолетника и млађег пунолетног лица.

Наиме, из списка предмета произилази да је током поступка изведен доказ вештачењем од стране Комисије вештака неуропсихијатра, психолога и социјалног радника, а на који налаз није било примедби због чега је Апелациони суд и ове жалбене наводе оценио као несноване.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе бранилаца окривљених, али је нашао да нису од утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у кривично-правним радњама окривљених АА, ББ и ВВ стекла сва законска обележја кривичног дела разбојништво у саизвршилашту из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, с обзиром да из чињеничног описа произилази да су окривљени заједно предузели радњу извршења

кривичног дела и то сви са директним умишљајем, па су жалбе бранилаца окривљених и у правцу повреде кривичног закона, оцењене као неосноване.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалби браниоца окривљених АА, ББ и жалбе окривљеног ВВ, Апелациони суд налази да је првостепени суд сходно одредби члана 54. КЗ, правилно утврдио околности које утичу да казна буде мања или већа, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљених имао у виду њихове личне и породичне прилике, да се пре свега ради о младим људима, да је окривљени ВВ у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, док је од отежавајућих околности на страни окривљених ценио њихову ранију осуђиваност и то окривљеног ББ због истоврсног кривичног дела, а окривљених ВВ и АА због кривичних дела против имовине са елементима насиља, па је правилно окривљене за учињено кривично дело осудио на казне затвора и то окривљеног АА у трајању од 2 (две) године, окривљеног ББ у трајању од 3 (три) године и окривљеног ВВ у трајању од 2 (две) године, у које казне се окривљеном АА и окривљеном ВВ сходно одредби члана 63. став 1. КЗ урачунава време проведено у притвору од 06.12.2016. године до 23.12.2016. године.

По оцени овог суда овако одмерене казне сразмерне су тежини кривичних дела и степену кривице окривљених и као такве нужне и довољне да се према окривљенима у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из члана 4. став 2. КЗ, постигне сврха кажњавања из члана 42. КЗ.

Из наведених разлога, а на основу члана 457. ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар,
Тања Николић**

**Председник већа-судија,
Оливера Бојовић,с.р.**